

tebe) maa blive ophøjet til Lov, dog at et Mindretal af Tingets Medlemmer stemte for en ændret Affattelse af § 16 (jfr. ligeledes nedenfor ved denne Paragraf). I Indstillingen udtales Tingets Paastønnelse af Lovforslaget, om hvilket det siges, at det vil fremfalde megen Tilfredshed i Befolkningen paa Færøerne, at en længe næret Uvilje mod Fiskefærdigheden ved dette vil finde sin Afslutning, og at hæmmende Baand paa Handel og Omsetning ville løses ved Bæsteafgiftens Ophevelse. Indstillingen udtaler endelig det Haab, at Lovforslaget snarest muligt maa blive ophøjet til Lov.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser skal følgende bemærkes.

Kapitel 1.

ad § 1.

De foreslaaede Afgiftsatser ere som bemærket uforandret tagne fra det af Lagtinget i 1890 vedtagne Lovforslag.

ad §§ 2—8.

Den i disse Paragraffer foreslaaede Ordning til Sikring af Afgiftens behørig Erlægelse er som alt bemærket med enkelte aldeles uvæsentlige Forandringer, som nogen Forskel i Administrationens Ordning medfører, overført fra den islandste Toldlovgivning, der indeholdes i de islandste Forordninger og Love af 26de Februar 1872, 11te Februar 1876, 24de August 1877, 7de November 1879 og 9de August 1889. Hvad særlig angaar den i § 2 foreslaaede, af Hensyn til Kontrollen nødvendige, Indskrænkning i Antallet af de Havne, i hvilke Toldberigtigelse kan finde Sted, bemærkes, at denne formentlig ikke praktisk vil volde nogen væsentlig Ulempe, da der paa ethvert af de vigtigste Anløbssteder paa Færøerne er bosat en Sysselmand.

ad § 9.

Den af Lagtinget som ovenfor bemærket tilføiede ny Paragraf, der havde fundet sin Plads paa dette Sted, var saalydende:

„Ved Udsørsel fra Færøerne af de i § 1 omhandlede Drifkevarer og Spiritus — ikke-undbergæret Ol undtaget — ydes en Godtgørelse, svarende til den Afgift, som er erlagt ved Indførslen. Godtgørelsen, der afholdes af Statskassen og efter Trædrag af 4 pCt., jfr. § 12, 2det Stykke, udbetales af Færøernes Fordebogskasse, og betinget af, at det for vedkommende Opbeholdelsesbetjent (Land-

fogden eller Sysselmanden) bevisliggøres, at de udsørte afgiftspligtige Varer ere modtagne i et Land udenfor Færøerne.

Den for Opbeholdelsesbetjentene i saa Henseende nødvendige Instruks fastsættes af Justitsministeriet.“

I Tingets Indstilling hedder det imidlertid, at for saa vidt Justitsministeriet ikke skal finde det rigtig eller hensigtsmæssigt at gaa ind paa den saaledes foreslaaede Paragraf, ønskede Tinget at udtale, at denne Bestemmelse vel nok var ønskelig for Handel og Omsetning, men dog ikke formentes at være af en saadan Vigtighed, at den burde være en Hindring for Lovens Fremkomst. For det Tilfælde, at den ikke blev optagen i Loven, henlede Tinget Opmærksomheden paa, at det formentlig vilde være af Betydning, at Ministeriet blev bemyndiget til i visse særlige Tilfælde, saasom ved Strandinger eller Havari af Skibe o. desl. at give Tilladelse til, at Ejerne eller Assurandørerne ikke erlægge Afgift efter Loven, naar Varerne udføres igen, eller for saa vidt Afgiften er erlagt, saa Udførselsgodtgørelse.

Absolut afgørende Indvendinger mod en Udførselsgodtgørelse som den af Lagtinget foreslaaede kan der nu vistnok ikke rejses, hverken af finansielle Hensyn eller af Hensyn til Kontrollen, men man har dog ikke ment i Forslaget at burde optage en saadan Bestemmelse, der ogsaa er fraraadet af vedkommende Amtmand. Ministeriets Hovedbetragtning har i saa Henseende været den, at der i et Land, hvor intet egentligt Toldvæsen findes eller kan indrettes, ikke noksom kan lægges Bægt paa at gøre Opkrævnings- og Kontrolbestemmelserne saa lidt udviklede som muligt. En saadan Udførselsgodtgørelse kendes heller ikke i den islandste Toldlovgivning. Der er saa meget mindre Grund til ved en saadan Bestemmelse at besværte Kontrollen, som den, bortset fra de i Lagtingets subsidære Henstilling nævnte Tilfælde, for Tiden vil være uden nogen som helst praktisk Betydning, idet der hidtil ikke har fundet nogen Udsørsel Sted af Spirituosa eller Vin fra Færøerne til andre Lande, men kun et ubetydeligt Salg til Fortæring om Bord i Tisterkibe, altsaa en Udsørsel, der ikke vilde nyde godt af Godtgørelsen i den af Lagtinget foreslaaede Form. Hvad man har haft for Øje uden for Strandingsforhold o. lign., er Muligheden af en Fremtids-Trafik, der, naar Bæsteafgiften ikke er mere, kunde tænkes istandbragt med Handel paa Island og mulig Schetlandsøerne, men disse i og for sig ganske ubestemte og vistnok ikke meget nærliggende Muligheder tænkes ikke at afgive tilstrækkelig Tøje til en Bestemmelse som den omhandlede.